

Neděle 14. po sv. Trojici
Ř8,1-17
1.9.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Vložím vám do nitra svého ducha;
učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.

Píseň: 51

Čtení: Jer31,31-34

Píseň: 290, 326

Kázání: Ř8,1-17

Svědék víry Pavel píše svůj dopis do Říma. Osvětluje obyvatelům tehdejší metropole, co znamená víra v Krista. Pavel mluví jazykem své doby. Používá vyobrazení, které bylo srozumitelné lidem té doby. Pavel, který byl přesvědčen, že lidem zvěstovat Krista znamená mluvit jejich jazykem, se snaží tuto svou zásadu uskutečnit.

Používat myšlenkové postupy doby je pro nás výzvou. Tápeme v tom, hledáme způsoby i možnosti, abychom přiblížili lidem evangelium.

Text, který byl trochu vytržen z celého předcházejícího oddílu, vlastně pojednává o hříchu, který je plodem těla, a o životě v Duchu.

A jsme u kamene úrazu. Tělo a duch, které do našeho myšlení přinesla řecká filosofie. Tělo jako něco, co člověka táhne dolů. Duch naopak vede člověka do výšin, kde splyne s Boží moudrostí. Tato rozdvojenost způsobila, že jsme člověka rozdělili na tělo a duši. Věřím, že člověk je celistvá bytost.

Přeci vyznáváme, že Bůh se zjevil v podobě Ježíše Krista, který byl zrovna tak tělesný jako my. Tělo tedy je naší součástí, není ničím nečistým a špatným. Slouží nám k mnohému dobrému. Bůh má jen naše ruce a naše nohy, které mu slouží, a ty jsou tělesné až běda.

V čem je tedy problém, proč Pavel zatížil evangelium dualistickým pohledem na člověka? Snaha Pavla byla přiblížit víru těm, kteří takto myslí.

Tedy tělo, které je osvobozeno *od zákona hříchu i smrti*. Ano, tělo je smrtelné, podléhá stárnutí a smrti. To všichni víme. Je to poznatelné. Nejde to přehlédnout.

O tom, co bude po smrti, lidé od nepaměti přemýšleli. Bible smrt chápe jako trest Adama a Evy, prvních lidí. Oni propadli smrti, protože ovoce vševedoucnosti bylo *lákavé pro oči*. Oči, které mohou vidět to, co člověk vidět chce. A jsme u té tělesnosti, kterou Pavel využil, aby vysvětlil Římanům, v čem spočívá hřích. Tělo jako nástroj lidské malosti a špatnosti.

Sobectví je pro Pavla tělesností. Touha něco vlastnit, něco mít. Evě a Adamovi nestačilo jen být. Být s Bohem v dobrém společenství, či postaru obcenství. Nakonec Pavel otevřeně říká, v čem je zrádná tělesnost lidí: dělají *jen to, co sami chtějí*; a dále dávají se *vést sobectvím*, které vede k smrti. Jako by Pavel říkal: smrt, ta je konečná ve chvíli, kdy člověk je veden žádostí po věcech a vlastním sobectvím. To člověka umrtvuje. Ježíš nad touto tělesností zvítězil. Tělesnost jej nepřemohla, raději měl obcenství s Bohem. Smrt Ježíše na kříži bylo demonstrativní umrtvení tělesnosti, aby mohl zvítězit Boží Duch.

Nyní se dostáváme k našemu přečtenému oddílu. *Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství*. Být křesťanem znamená být svobodným. Strach, který člověka svírá, když si uvědomí svoji smrtelnost, je překonán.

Strach je překonán *Duchem synovství*. Je to tehdy, když voláme *Abba, Otče*. Je to volání k Bohu, kterého nazýváme Otcem, který byl Otcem i Ježíše Krista. Tento Duch nás vede k vyznání a touze bytí s Bohem. Tím upevní a povzbudí našeho ducha, *že jsme Boží děti*.

Tentokrát Pavel používá hebrejský obraz Otce. Otce, který je láskyplný a spravedlivý. Vztah Otce a dětí, které lásku svého otce opětují. Tato láska není vymahatelná. Je daná svou podstatou a garantována Otcem.

Dříve nemyslitelné se stalo skutečností: máme díky Ježíši Kristu otevřený vztah k Bohu. Naše ujištění o této skutečnosti se k nám dostává pomocí Ducha. Náš duch, který je ohrožen bázlivostí a strachem, je posilňován Duchem Božím.

Přijetí skutečnosti, že náležíme k Božím dětem, není naší zásluhou či teologickým poznáním. Není to definice, kterou bychom se mohli naučit. Pavel po výkladu smrtelnosti těla a vítězství Ducha obyvatelům Říma, ale i nám, objasňuje neobjasnitelné.

I přes naši smrtelnost těla můžeme dojít života. Jako Boží děti se můžeme s důvěrou obracet na Boha.

Již nyní je pro nás uchystáno dědictví. Již nyní jsme součástí tohoto dědictví. Můžeme z tohoto dědictví přijímat dary. Již nyní můžeme vstupovat do skutečnosti, která přesahuje náš pozemský život.

Pane, prosíme, dej ať tě nezarmucujeme, když pohrdáme tvými dary. Prosíme, sešli nám svého Ducha, abychom vstoupili do tajemství života s tebou.

Amen.

Píseň: 362

Večeře Páně